

Underbilag til bilag 19.

Den 14. oktober 1966.

Det Radikale Venstre præsenterer i det vedhæftede materiale sit forslag til en reform af *den direkte personbeskatning til staten*.

Forslagets vigtigste enkeltheder er en forenkling af skattesystemet og en indbygget automatik i de beløb, der angiver den skattefrie bundgrænse og øvrige indkomstafgrænsninger, hvorved er skabt sikkerhed for, at inflationen ikke udhuler en tilsigtet begrænsning i skattetrykket for de enkelte indkomstgrupper. Endvidere er forslaget udformet således, at der gennem en jævn stigning i skatteskalaen er sikret en ensartet beskatning af ens indkomster, d. v. s. at den nuværende voldsomme ekstrabeskatning af indtægtsstigninger undgås.

Forenklingen giver i forhold til det nuværende system sit klareste udtryk derved, at den nuværende udskrivningslovs 2 skalaer med i alt 18 satser er afløst af 1 skala med kun 4 satser.

For Det Radikale Venstre er det væsentligste formål i skattereforbemønstrene at nå frem til en forenkling af den direkte personbeskatning, så der herigennem kan tilvejebringes mulighed for at fjerne nogle af det nuværende skattesystems u hensigtsmæssige virkninger.

Tre forhold er efter Det Radikale Venstres opfattelse i særlig grad uheldige i det nuværende system. Det ene er, at den faste bundgrænse (forsørgere 7.000 kr. og ikkeforsørgere 3.700 kr.) ligesom alle de øvrige grænser i indkomstskalaen er fastsat i bestemte kronebeløb. Pris- og indkomst udviklingen bevirker, at de fastsatte beløb hvert år bliver relativt mindre værd, og for hvert år det samme beløb fastholdes, forrykkes skattetrykket faktisk lidt nedad. Den anden meget iøjnefaldende svaghed er de meget store spring i skatteprocenterne, hvorved indkomststigninger udsættes for en urimelig hård førstegangsbeskatning. Det tredje forhold, som også i stigende grad er blevet urimeligt i sine virkninger, er de mange individuelle fradrag. Det er ind-

lysende, at jo højere procent man beskattes med, jo større er fordelene af et fradrag. I det nuværende system bevirker dette, at mange af de også socialt begrundede fradrag giver langt ringere fordel til mindre indkomster end til de højere — og dermed falder den sociale begrundelse væk.

Ovennævnte forhold er kun fremdraget som eksempler på nogle af de u hensigtsmæssige virkninger, som Det Radikale Venstre anser det for et hovedformål at få ændret ved en skattereform. Det Radikale Venstre har som sine principielle krav til en skattereform opstillet:

1. Fastholdelse af evneprincippet i beskatningen.
2. En skatteskala, der gennem automatisk regulering af indkomstgrænserne sikrer begrænsningen i skattetrykket for de enkelte indkomstgrupper.
3. En forenkling af skattesystemet, der giver større overskuelighed og bl. a. skaber større lighed i fradragsfordelene mellem små og store indkomster.
4. En jævnt glidende skatteskala, der medfører lempeligere beskatning af indtægtsstigninger.
5. Et skattesystem, der tillader ophævelse af sambeskatningen, når de provenumæssige muligheder er tilvejebragt.
6. Større samtidighed mellem indtjening og skattebetaling.
7. Effektivisering af ligningskontrollen.

På dette grundlag foreslår Det Radikale Venstre følgende udskrivningsskala, der fastlægges i en særlig indkomstskattelov:

Af en indkomst,		Betalen i pct. Af overskydende	
der i pct. af en	fagl. arb. gensn.	af indkomsten	indkomst
årsløn udgør	i skat		betales
12½ pct.		0 pct.	20 pct.
50 -		15 -	25 -
100 -		20 -	40 -
200 -		30 -	45 -